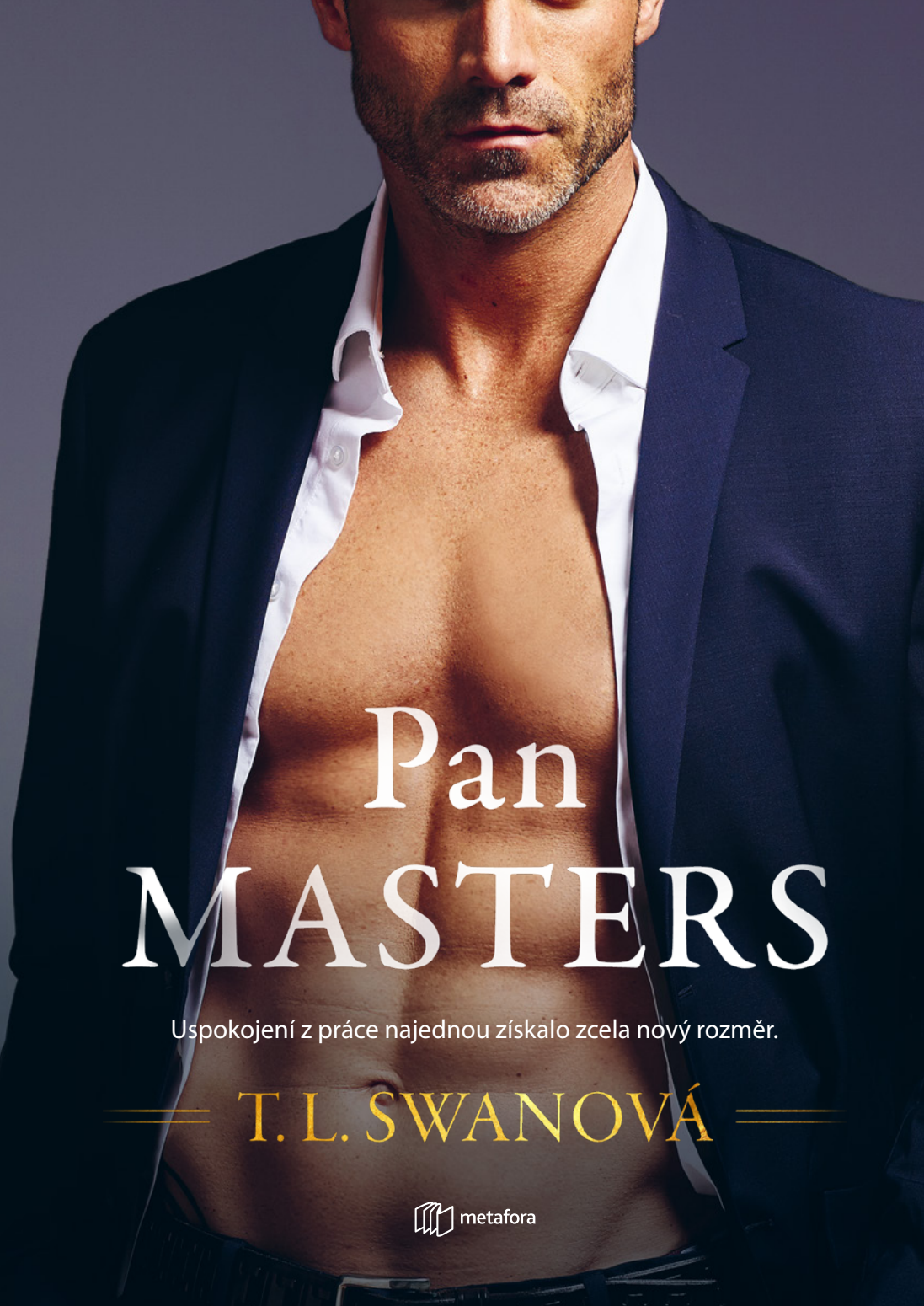

Pan MASTERS

Uspokojení z práce najednou získalo zcela nový rozměr.

— T.L. SWANOVÁ —

JE MOCNÝ, CHARISMATICKÝ, SEXY A JE TO MŮJ ŠÉF – VRAŽEDNÁ KOMBINACE.

Když jsem si ve svém životopise vymýšlela, nenapadlo mě, že na tom bude záležet. Zamilovalo by si mě přece každé dítě, práci chůvy mám od přírody v krvi. Ucházela jsem se o místo v domácnosti ovdovělé ženy, nebo jsem si to alespoň myslela. Ale Julian Masters je bezpochyby po všech stránkách muž.

První den byl katastrofa.

Ukázalo se, že děti jsou malí ďáblové, a jeho jsem při šmírování oknem přistihla, jak dělá něco nestydatého... a zároveň fascinujícího.

Druhý den byl ještě horší. Načapal mě, jak se mu hrabu v koupelnové skřínce oblečená jen ve svém titěrném pyžámku, a rozpoutalo se peklo.

Třetí den jsem ho přejela golfovým vozíkem.

A čtvrtý den jsem věděla, že ho chci. Celého.

Jenže inteligentní, ovdovělí soudci přece o potrhle chůvy nestojí. Nebo ano?

„Miluju tuhle knížku! Dívka přicestuje z jednoho konce světa na druhý, aby se stala chůvou dětí ovdovělého soudce. Z jejich konverzací vám budou téct slzy smíchu, z jejich vzájemné chemie se budete ovívat. Úžasný příběh!“

– čtenářská recenze Amazon

„Věkový rozdíl, sebevědomá žena, dokonale nedokonalý muž, žhavé scény, vtipné děti a koťátko i štěňátko. Téhle knize nechybí vůbec nic! T. L. Swanová, kde jsi byla celý můj život?“

– čtenářská recenze Goodreads

PAN MASTERS

T. L. Swanová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Mr. Masters © 2018 by TL Swan

First published in 2018 by TL Swan

Translation © Michaela Vavrušová, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-823-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-822-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-312-4 (print)

PODĚKOVÁNÍ

Neexistují dostatečně vřelá slova,
kterými bych mohla poděkovat svému báječnému týmu.
Nepíšu knihy sama, mám za sebou celou armádu.
Tu nejlepší armádu na světě.

Kellie, nejskvělejší procesní asistentce na Zemi.
Jsi úžasná a já ti děkuju
za všechno, co pro mě děláš.

Mým senzačním beta čtenářkám, mámě,
Vicki, Am, Rachel, Nicole,
Lise K., Lise D., Nadie a Charlotte.
Děkuju vám, musíte toho se mnou tolik vytrpět
a nikdy si nestěžujete, ani když kvůli mně musíte
čekat na další kapitolu celou věčnost.
Jak se mi poštětilo, že jste mi vstoupily do života a já vás mohu
nazývat svými kamarádkami, to nikdy nepochopím.
Vicu, pomáháš mi se zlepšovat
a já si velmi vážím tvého přátelství.
Mým motivovaným šmejdům,
miluju vás k sežrání, vy víte, kdo jste.
Mému PR týmu v nakladatelství Forward,
děkuju za vše, co děláte.

Mým holkám ve Swan Squadu, mám pocit,
že dokud vás mám na svojí straně,
tak dokážu cokoli. Díky, že mě každý den rozesmáváte.
A svému nádhernému manželovi a třem dětem,
vy mi dáváte důvod xxx

Mým čtenářům

Bez vaší podpory bych neměla šanci žít svůj sen.
Nikdy vám nebudu schopná dostatečně poděkovat za vaši
neochvějnou podporu.
Ale stejně se o to pokusím. Z celého srdce vám děkuji
a myslím to opravdu vážně.

Doufám, že si pana Masterse zamilujete tak jako já.
Tento muž zastává v mém srdci zvláštní místo a mně je ctí,
že jsem byla obdarována jeho příběhem.

Tee
xox

VDĚK

*Schopnost být vděčný;
ochota projevit uznání a oplatit laskavost.*

*Tuto knihu bych chtěla věnovat abecedě,
jejíž šestadvacet písmen mi změnilo život.*

*V těchto šestadvaceti znacích jsem se našla
a nyní žiji svůj sen.*

*Až si budete příště abecedu odříkávat,
vzpomeňte si na její moc.*

Já to dělám každý den.

POZNÁMKA AUTORKY

Zde musím něco vysvětlit.
Každý, kdo zná moje knihy a způsob, jakým píšu,
ví, že nenechávám nic nedotažené.
Pokud jste četli dílo *Find Me Alastar* (moji divadelní hru),
musím vás varovat, že o Emerson a Alastarovi
je v této knize jen letmá zmínka.

Proč?

Protože bylo naprosto nemožné jejich příběh rozvést,
a přitom do něj nezačlenit žádné spoilery pro budoucí čtenáře.
Z toho důvodu vám teď ale prozradím jedno tajemství.
Mohu potvrdit, že v sérii Alastar vyjde druhá kniha

Save Me Alastar

Nevím, kdy tuto knihu napíšu, ale vím jak.
Jejich příběh je příliš nádherný, než aby už skončil.
Zůstaňte se mnou.

PROLOG

Julian Masters

ALINA MASTERSOVÁ

1984–2013

Manželka a milovaná matka.

Nyní je v rukou božích

Žal. Ničitel života.

Zloděj radosti, naděje a smyslu existence.

Některé dny se dají jakžtakž snést. Jiné dny se sotva dokážu nadechnout a dusím se ve světě lítosti, kde zdravý rozum nemá žádný význam.

Nikdy nevím, kdy mě takové dny potkají. Vím jen to, že hned po probuzení cítím tísnivý pocit na hrudi a potřebu utéct. Potřebu být kdekoli jinde než tady, kde se musím potýkat s tímhle životem.

Se svým životem.

S naším životem.

Dokud jsi z něj ty neodešla.

Vzdálený hukot sekačky mě vrátí do přítomnosti a zrak mi padne na správce hřbitova. Soustředěně kličkuje mezi náhrobky a dává si pozor, aby do žádného nenarazil nebo ho nijak neponičil, když kolem nich projíždí. Stmívá se a okolí začíná zahalovat večerní mlha.

Často sem chodím přemýšlet, snažím se vnímat své pocity.

Nedokážu s nikým mluvit. Nedokážu vyjádřit, co doopravdy cítím.

Chci vědět proč.

Proč jsi nám to udělala?

Zatnu čelist a upřeně hledím na náhrobní kámen své zesnulé ženy.

Mohli jsme mít všechno na světě... ale neměli.

Skloním se, setřu z jejího jména prach a přerovnáám růžové lilie, které jsem před okamžikem vložil do vázy. Dotknu se její tváře na malé oválné podobizně. Oplácí mi pohled bez sebemenšího náznaku emocí.

Ustoupím o krok zpět a strčím si ruce do kapes svého černého kabátu.

Mohl bych tu stát a civět na ten náhrobek celý den – někdy to dělávám –, ale místo toho se otočím a bez jediného ohlédnutí zamířím ke svému autu.

Ke svému porsche.

Jasně, mám peníze a dvě děti, které mě milují. Jsem na vrcholu své profese – pracuji jako soudce. Mám veškeré předpoklady k tomu, abych byl šťastný, ale nejsem.

Sotva přežívám, melu z posledního.

Nastavuji světu falešnou tvář.

Zatímco uvnitř umírám.

O půl hodiny později dorazím k budově Madison's – na svou terapii.

Vždy odsud odcházím uvolněný.

Nemusím mluvit, nemusím myslet, nemusím nic cítit.

Automaticky projdu hlavními dveřmi.

„Dobré odpoledne, pane Smithi,“ usměje se recepční Hayley. „Váš pokoj už na vás čeká.“

„Děkuji.“ Zamračím se. Mám dojem, že dnes budu potřebovat něco navíc. Něco, co mi pomůže zbavit se té úzkosti.

Nějaké rozptýlení.

„Dneska si vezmu ještě někoho dalšího, Hayley.“

„Jistě, pane. Koho byste si přál?“

Svraštím čelo a chvilku přemýšlím, abych se rozhodl správně. „Hmm, Hannah.“

„Takže Hannah a Belinda?“

„Ano.“

„Žádný problém, pane. Udělejte si pohodlí a ony budou hned u vás.“

Vyjedu výtahem do exkluzivního podkroví. Tam si naliju sklenku skotské whiskey a vyhlédnu z okna s kouřovým sklem, za kterým se rozkládá Londýn.

Když za sebou uslyším cvaknutí dveří, otočím se.

S úsměvem na rtech přede mnou stojí Hannah s Belindou.

Belinda má dlouhé blondaté vlasy, kdežto Hannah je brunetka. Obě jsou rozhodně mladé a krásné.

„Dobrý den, pane Smithi,“ pozdraví jednohlasně.

Napiju se skotské a hltám je očima.

„Kde byste nás rád, pane?“

Rozepnu si opasek. „Na kolenou.“

Brielle

Celní kontrola postupuje absurdně pomalým tempem a vepředu berou jakéhosi chlapa a odvádí ho do kanceláře. Z konce řady, kde stojím, to celé vypadá velice podezřele. „Co myslíš, že provedl?“ zašeptám a natahuju krk, abych na to pozdvižení před námi lépe viděla.

„Nevím, nejspíš nějakou hloupost,“ odpoví Emerson. Fronta se teď pohybuje trochu rychleji a my se posuneme blíž k přepážce.

Právě jsme dorazily do Londýna, kde nám začíná roční pracovní dovolená. Já budu pracovat jako chůva pro jednu soudkyni, zatímco Emerson, moje nejlepší kamarádka, bude pracovat u dražitele umění. Na jednu stranu se toho děším, ale na druhou se strašně těším.

„Kéž bychom přijely o týden dřív, abychom spolu mohly strávit víc času,“ posteskně si Emerson.

„Jo, já vím, ale ona potřebovala, abych nastoupila už tento týden, protože příští týden jede pryč. Musím si do té doby navyknout na to, jaký mají děti denní režim.“

„Kdo nechá svoje děti tři dny samotné s úplně cizím člověkem?“ zakaboní se Em znechuceně.

Pokrčím rameny. „Zdá se, že moje nová šéfka.“

„No, aspoň za tebou příští týden můžu přijet a přespat u vás. To je jedno plus.“

V rámci své pracovní pozice budu mít v domě vlastní pokoj, takže si s ubytováním nemusím dělat hlavu. Chudák Emerson bude ale bydlet s dvěma cizími lidmi. Je z toho na prášky.

„Jo, ale protáhneme tě tam potají,“ zdůrazním. „Nechci, aby to vypadalo, že tam pořádáme nějaké pařby nebo tak něco.“

Rozhlédnu se po letišti. Panuje tu čilý ruch a shon a já se už teď cítím plná života. S Emersonem nás sem nepřivedla jen touha po cestování.

Emerson se snaží najít nový smysl života a já utíkám před svou destruktivní minulostí. Byla jsem totiž zamilovaná do nevěrného kretěna.

Opravdu jsem ho milovala. On jenom nemiloval mě. Nebo aspoň ne dost.

Kdyby ano, tak by ho nestrkal, kam nemá, a já bych teď nestála na letišti Heathrow s pocitem, že budu zvracet.

Podívám se na sebe a uhladím si pokrčené šaty. „Má mě tu vyzvednout. Vypadám jako člověk?“

Emerson mě přejede pohledem od hlavy k patě a široce se usměje. „Vypadáš přesně tak, jak by pětadvacetiletá chůva z Austrálie měla vypadat.“

Kousnu se do spodního rtu ve snaze potlačit přihlouplý úsměv. To byla dobrá odpověď.

„Jak že se ta tvoje šéfová jmenuje?“ zeptá se.

Zašátrám v tašce po telefonu a začnu projíždět příchozí e-maily, dokud nenajdu zprávu od agentury pro chůvy. „Paní Julian Mastersová.“

Emerson přikývne. „A co je vlastně zač? Víím, žes mi to už říkala, ale já to zase zapoměla.“

„Je soudkyně u Nejvyššího soudu, před pěti lety ovdověla.“

„Co se stalo jejímu manželovi?“

„Nevím, ale podle všeho je docela zámožná.“ Pokrčím rameny. „Dvě děti, slušně vychované.“

„To zní dobře.“

„To doufám. Snad se jim budu líbit.“

„Určitě jo.“ Řada se posune. „Tento víkend si ale stoprocentně někam vyrazíme, že jo?“

„Jo,“ přikývnu. „Co budeš do té doby dělat?“

Emerson pokrčí rameny. „Porozhlédnu se tu, projdu si nějaké pámatky. Začínám v pondělí a dneska je čtvrtek.“ Zamračí se a probodne mě pohledem. „Opravdu budeš moc o víkendech chodit ven?“

„Jo,“ odseknou otráveně. „Už jsem ti říkala tisíckrát, že si v sobotu večer vyrazíme.“

Emerson nervózně přikývne. Myslím, že je možná ještě nervóznější než já, ale já se aspoň snažím si hrát na hrdinku. „Už sis zařídila ten telefon?“ zeptám se.

„Ne, ještě ne. Zítra půjdu vypátrat nějaký obchod s telefony, abych ti mohla brknout.“

„Dobře.“

Přivolají si nás dopředu a my po půl hodině čekání konečně vstoupíme do příletové haly mezinárodního letiště Heathrow.

„Vidíš někde naše jména?“ zašeptá Emerson, zatímco se obě rozhlížíme na všechny strany.

„Ne.“

„Do prdele, nikdo nás tu nevyzvedne. Jak typické.“ Rychle se jí zmocňuje panika.

„Uklidni se, určitě tu budou,“ zamumlám.

„Co když se nikdo neukáže?“

Povyťáhnou obočí a krátce tu možnost zvážím. „No, nevím, jak tebe, ale mě asi klepne pepka.“

Emerson se mi podívá přes rameno. „Hele, tamhle je tvoje jméno. Asi poslala šoféra.“

Otočím se a spatřím vysokého, statného muže v tmavě modrém obleku, který drží ceduli s nápisem Brielle Johnstonová. Přinutím se k úsměvu a nesměle na něj zamávám, přičemž cítím, jak se mi v žaludku jako přílivová vlna rozlévá úzkost.

Přistoupí k nám a usměje se na mě. „Brielle?“

Má hluboký, autoritativní hlas. „Jo, to jsem já,“ vydechnu.

Natáhne ke mně ruku. „Julian Masters.“

Cože?

Vytřeštím oči.

Chlap?

Zvedne obočí.

„Ehm, no, já... já jsem Brielle,“ vykoktám ze sebe a také před sebe natáhnou ruku. „A toto je moje kamarádka Emerson, která cestuje se mnou.“ Potřeše si se mnou a mně se rozbuší srdce.

Po tváři mu přelétne náznak úsměvu, který ale rychle zakryje. „Rád vás poznávám.“ Otočí se k Emerson a také jí potřese rukou. „Jak se máte?“

Střelím očima po Emerson, které to celé evidentně připadá ohromně zábavné. Zazubí se od ucha k uchu. „Dobrý den.“

„Čekala jsem, že budete žena,“ pípnu tiše.

Svráští čelo. „Pokud vím, tak jsem po všech stránkách muž.“ Upřeně se mi zadívá do očí.

Proč jsem to jenom vyslovila nahlas? Ach bože, přestaň už radši mluvit.

To je tak strašný trapas.

Chci domů. Tohle byl pěkně blbý nápad.

„Počkám na vás tamhle.“ Mávne rukou směrem do rohu a vzápětí tam také vykročí. S očima plnými hrůzy se obrátím k Emerson, která se zahihňá, a vyslouží si tím ode mě tvrdou ránu do paže.

„No ty vole, on je to chlap, do prdele,“ zašeptám rozzlobeně.

„To vidím,“ zaculí se a nespouští z něj zrak.

„Promiňte, pane Mastersi?“ zavolám na něj.

Otočí se. „Ano.“

Když na nás spočine pohledem, obě zvážníme. „My... my si jen odskočíme na dámy,“ vykoktám ze sebe nervózně.

S jediným odměřeným přikývnutím pokyne rukou doprava. Když zvedneme oči, spatříme značku toalet. Popadnu Emerson za paži a odtažnu ji na záchod. „Já pro žádného nabubřelého starého chlapa pracovat nebudu!“ zajíknu se, sotva vrazíme do dveří.

„To bude v pohodě. Kde se stala chyba?“

Vytáhnu telefon a rychle projedu e-maily. Věděla jsem to. „Tady se píše o ženě. Věděla jsem, že se tam psalo o ženě.“

„Není zas tak starý,“ zavolá ze své kabinky. „Já bych popravdě řečeno radši pracovala pro chlapa než pro ženskou.“

„Víš ty co, Emerson? Tohle je debilní nápad. Jak jsi mě k tomu do háje přemluvila?“

S úsměvem vyjde z kabinky a umyje si ruce. „Vždyť je to jedno. Stejně se s ním sotva uvidíš a o víkendech, kdy bude doma, nepracuješ.“ Očividně se mě snaží uklidnit. „Přestaň fňukat.“

Prý přestaň fňukat.

Mám dojem, že mi musí z uší sršet pára. „Já tě zabiju. Já tě kurva zabiju.“

Emerson se kousne do rtu, aby se ubránila dalšímu úsměvu. „Poslyš, tak u něj prostě zůstaň, dokud ti neseženeme něco jiného. Zítra si pořídím ten telefon a můžeme ti začít hledat práci někde jinde,“ utěšuje mě. „Zase pro tebe aspoň někdo přijel. Na mě všichni úplně kašlou.“

Zabořím hlavu do dlaní a pokouším se zklidnit dech. „Tohle je katastrofa, Em,“ zašeptám. Všechny obavy, které jsem z cestování měla, jako by se najednou začínaly měnit ve skutečnost. Cítím se úplně mimo svoji komfortní zónu.

„Bude to jen jeden týden... maximálně.“

Zvednu k ní vyděšené oči a přikývnu.

„V pohodě?“ usměje se a přivine si mě k sobě.

„V pohodě.“ Ještě jednou se mrknu do zrcadla, upravím si vlasy a urovnám šaty. Jsem celá vykolejená.

Vyjdeme z toalet ven a postavíme se vedle pana Masterse. Táhne mu na čtyřicet, je perfektně oblečený a svým způsobem přitažlivý. Tmavé vlasy má místy protkané šedinami.

„Máte za sebou příjemný let?“ zeptá se a sklopí ke mně zrak.

„Ano, díky,“ vypravím ze sebe. Bože, to znělo tak hrozně nuceně. „Děkujeme, že jste pro nás přijel,“ dodám ostýchavě.

Bezvýrazně přikývne.

Emerson se pohledem zavrtává do země, aby skryla své pobavení.

Ta mrcha si to do prdele užívá.

„Emerson?“ ozve se náhle mužský hlas. Všichni tři se otočíme. Před námi stojí nějaký blondák a Emerson povadně obličej. Ha! Teď je řada na mně, abych se jí vysmála.

„Ahoj, já jsem Mark.“ Políbí ji na tvář a pak se obrátí ke mně. „Ty musíš být Brielle.“

„Ano,“ usměju se a otočím se k panu Mastersovi. „A tohle je...“ Odmlčím se, protože nevím, jak ho představit.

„Julian Masters,“ dokončí za mě a doprovodí svá slova pevným stiskem ruky.

S Emerson si vyměníme falešný úsměv.

Pomozte mi všichni svatí.

Emerson si povídá s Markem a panem Mastersem, zatímco já s nepřijemným pocitem mlčky postávám vedle nich.

„Auto mám tamhle.“ Pan Masters ukáže rukou doprava.

Nervózně přikývnu. Ach bože, nenechávejte mě s ním o samotě.

Tohle je hrůzostrašné.

„Rád jsem vás poznal, Emerson a Marku.“ Znovu si s nimi potřese pravicí.

„Nápodobně. Postarejte se mi prosím o kamarádku,“ pronese Emerson šeptem a loupne po mně očima.

Pan Masters přikývne, usměje se a vykročí k autu. Za sebou táhne můj kufr. Emerson si mě k sobě přitáhne a obejmě mě. „To je v háji,“ zašeptám jí do vlasů.

„Bude to v pohodě. Nejspíš bude nakonec děsně milý.“

„Nevypadá mile,“ zasyčím.

„Jo, s tím souhlasím. Vypadá jako pako,“ přidá se ke mně Mark, zatímco sleduje, jak pan Masters mizí v davu.

Emerson vrhne po svém novém kamarádovi nevraživý pohled a já se ušklíbnu. Mám dojem, že její parták je ještě otravnější než ten můj, ale i tak... „Marku, že mi dáš prosím tě na kámošku pozor?“

Zabuší si pěstmi do hrudi jako gorila. „To si piš.“

S Emerson se na okamžik střetneme očima. Nepatrně zavrtní hlavou a já se musím kousnout do rtu, abych zabránila úsměvu. To je vůl.

Obě se zahledíme za panem Mastersem, který už se po mně netrpělivě ohlíží. „Měla bych jít,“ zašeptám.

„Máš adresu mého bytu, kdybys mě potřebovala?“

„Nejspíš ti budu do hodiny stepovat u dveří. Oznam svým spolubydličím, že přijdu, kdybych náhodou potřebovala klíč.“

Zasměje se a zamává mi na rozloučenou a já se vydám za panem Mastersem. Jen co uvidí, že se k němu blížím, dá se znovu do kroku.

Bože, to na mě nemůže ani počkat? To je ale nevychovanec.

Vyjde z budovy na VIP parkoviště. Ubírám se za ním v naprosté tichosti.

Veškerá naděje, že by z nás s mým novým šéfem mohli být přátelé, se rozplývá jako pára nad hrncem. Mám dojem, že mě nenávidí už teď.

A co teprve až zjistí, že jsem ve svém životopise lhala a ve skutečnosti nemám sebemenší ponětí, co dělám. Při té myšlence se mi žaludek sevře nervozitou.

Zastavíme se u velkého, luxusního, černého SUV, on ho odemkne a naloží moje zavazadlo do kufru. Pak mi otevře zadní dveře, abych si nastoupila. „Děkuji,“ pousměju se rozpačitě a vklouznu na sedadlo. Chce, abych seděla vzadu, i když je přední sedadlo neobsazené.

Ten chlap je divný.

Sám si sedne dopředu a po chvíli se zařadí do provozu. Já se nezmůžu na víc, než že v klíně křečovitě svírám svou kabelku.

Mám něco říct? Pokusit se o konverzaci?

Co bych tak řekla?

„Bydlíte odsud daleko?“ zeptám se.

„Dvacet minut,“ odpoví úsečným tónem.

Aha... a to je všechno? Tak jo, už ani nemuknu. Zjevně o konverzaci nestojí. Na deset dlouhých minut se v autě rozhostí ticho.

„Když s sebou budete mít děti, můžete si buď vzít tohle auto, nebo máme ještě malou dodávku. Nechám to na vás.“

„Aha, dobře.“ Na okamžik se odmlčím. „Tohle je vaše auto?“

„Ne.“ Zabočí do vedlejší ulice a vjede na příjezdovou cestu s masivní pískovcovou bránou. „Já jezdím v porsche,“ odvětví jakoby nic.

„Aha.“

Příjezdová cesta se před námi vine pořád dál a dál. Rozhlížím se po dokonale udržovaných pozemcích a zelených pahorcích. S každým metrem, který ujedeme, cítím, jak se mi malinko zrychluje tep.

Jako by nestačilo, že si pořádně nevím rady jako chůva... v nóbl prostředí budu už úplně ztracená. Nemám nejmenší tušení, jak se chovat ve vybrané společnosti. Nevím ani, kterou vidličku použít při večeři. To jsem se ale dostala do pěkné šlamastyky.

Když se před námi náhle vynoří dům, vyprchá mi ze tváře všechna barva.

Vůbec to není obyčejný dům, ani zdaleka ne. Je to hotové panské sídlo, celé bílé, obložené pískovcem. Spíš připomíná hrad. Po levé straně stojí šest garáží.

Pan Masters vjede na kruhovou příjezdovou cestu a zaparkuje pod přístřeškem.

„Máte nádherný dům,“ hlesnu.

Přikývne a dál strnule zírá před sebe. „Máme štěstí.“

Vystoupí z auta, aby mi otevřel dveře. Vylezu a kabelku přitom svírám tak pevně, až mi z toho běhlají klouby na prstech. Zvednu oči k luxusní stavbě před sebou.

To musí být šílená hromada peněz.

Vytáhne mi z auta kufr a zamíří s ním k boční straně domu. „Váš vchod je z boku,“ vysvětlí. Kráčím za ním po chodníku, dokud nedorazíme ke dveřím, které mi otevře a nechá mě jimi projít. Předě mnou se rozkládá vstupní hala a obývací pokoj.

„Kuchyni najdete tamhle.“ Ukáže prstem směrem ke kuchyni. „A váš pokoj se nachází vzadu v levém rohu.“

Přikývnu a protáhnu se kolem něj dál do bytu.

Pan Masters zůstane stát ve dveřích, práh ale nepřekročí. „Koupelna je vpravo,“ pokračuje.

Proč nejde dovnitř? „Dobře, díky,“ odpovím.

„Veškeré potraviny, které budete chtít, přidejte na objednávku rodninného nákupu a...“ Odmlčí se, jako by si v hlavě urovnával myšlen-

ky. „Kdybyste potřebovala ještě něco, proberte to prosím nejdříve se mnou.“

Zamračím se. „Nejdříve?“

Pokrčí rameny. „Nechci se o případném problému dozvědět až ve chvíli, kdy budete podávat výpověď.“

„Aha.“ To se mu už někdy stalo? „Jistě,“ zamumlám.

„Teď, jestli chcete, se můžete jít seznámit s dětmi...“ pokyne rukou do chodby.

„Ano, prosím.“ Ach bože, už je to tady. Vejdu za ním do chodby se skleněnými stěnami, odkud se nabízí výhled na hlavní část domu, vzdálenou zhruba čtyři metry. Mezi oběma budovami se rozprostírá zahrada a vytváří uprostřed jakési atrium, které mi na tváři vykouzlí užaslý úsměv. Velikým oknem v protilehlé stěně hlavního domu jde vidět do kuchyně. Za kuchyní zahlédnu chodbu a obývací pokoj, kde se společně dívají na televizi mladá dívka a malý chlapec. Pokračujeme dál, dokud skleněná chodba neskončí šesti schody vedoucími nahoru do hlavní části domu.

Zhluboka vydechnu a vystoupám po schodech za panem Mastersem.

„Děti, pojďte se seznámit se svou novou chůvou.“

Chlapec vyskočí a s očividným nadšením se ke mně rozběhne, zatímco dívka nevzrušeně zvedne hlavu a obrátí oči v sloup. V duchu se pousměju, protože si moc dobře pamatuju, jaké to je být typická puberťačka.

„Ahoj, já jsem Samuel.“ Klučina se na mě zaculí a ovine mi paže kolem nohou. Má tmavé vlasy, na nose bryle a je neskutečně roztomilý.

„Ahoj, Samueli,“ oplátím mu úsměv.

„Tohle je Willow,“ představí svou sestru.

I dívce věnuju úsměv. „Ahoj.“

Vzdorovitě překříží ruce na prsou. „Čau,“ zabručí.

Pan Masters ji chvíli probodává očima, a tím jediným pohledem jako by jí řekl víc než tisíc slov.

Willow ke mně nakonec natáhne ruku, abych si s ní mohla potřást. „Já jsem Willow.“

Znovu se usměju a zalétnu očima k panu Mastersovi. Dokáže ji udržet pod kontrolou jediným pohledem.

Samuel se rozběhne do obýváku, cosi popadne a vzápětí se přiřítí zpátky.

Oslní mě záblesk.

Cvak, cvak.

Co to sakra je?

V ruce drží malý polaroid, který fotografii rovnou vytiskne. Sleduje, jak se na kusu papíru před ním objevuje můj obličej, a pak zvedne oči ke mně. „Jsi pěkná.“ Zazubí se. „Dám to na ledničku.“ Opatrně připevní snímek na lednici magnetem.

Pan Masters se zdá být z nějakého důvodu nervózní. „Do postele, vy dva,“ zavelí, což u obou dětí vyvolá protesty. On ale obrátí pozornost zpátky ke mně. „V kuchyni máte zásoby jídla, určitě jste unavená.“

Přinutím se k úsměvu. Aha, posílá mě pryč. „Ano, jistě.“ Už už se chystám odebrat se zpět do svého příbytku, ale na poslední chvíli se ještě otočím. „V kolik zítra začínám?“

Upřeně se na mě zadívá. „Až uslyšíte, že se Samuel vzbudil.“

„Ano, samozřejmě.“ Sleduju jeho tvář a čekám, jestli ještě něco řekne, ale ničeho dalšího se už nedočkám. „Tak tedy dobrou noc,“ usměju se rozpačitě.

„Dobrou noc.“

„Ahoj, Brielle,“ zakření se Samuel. Willow mě ignoruje a odchází po schodech nahoru.

Vrátím se do svého pokoje a zavřu za sebou dveře. Pak sebou plácnu na postel a zahledím se do stropu.

Co jsem to jenom provedla?

Je půlnoc a já mám žízeň, ale ať hledám, jak hledám, nemůžu nikde najít žádnou sklenici. Nedá se nic dělat, budu se muset vkrást do hlavní části domu a najít nějakou tam. Na sobě mám jen svoji bílou, hedvábnou noční košilku, ale stejně už jsou určité všichni v posteli.

Vyplížím se do potemnělé chodby, odkud mám výhled na osvětlený dům.

Najednou si všimnu pana Masterse, jak sedí v křesle a čte si knihu. V ruce drží sklenku červeného vína. Stojím tam v temnotě a nedokážu od něj odtrhnout oči. Così mě na něm fascinuje, i když úplně nevím co.

Zničehonic vstane a já se zády přitisknu ke zdi.

Je možné, aby mě tady v té tmě viděl?

Do prdele.

Pozoruju ho, jak vchází do kuchyně. Kromě tmavě modrých boxerek na sobě nic nemá. Rozcuchané vlasy se mu na temeni lehce vlní. Má široký hrudník a jeho tělo je...

Cítím, jak mi srdce začíná bušit o něco rychleji. Co to dělám? Neměla bych tu takhle potmě postávat a sledovat ho jak nějaký úchyl, ale z nějakého důvodu se nemůžu přimět odvrátit zrak.

Přistoupí ke kuchyňské lince, zády ke mně, a nalije si další sklenku červeného. Pomalu si ji zvedne k ústům a já mezitím přejíždím po jeho těle očima.

Přitisknu se těsněji ke zdi.

Přejde k lednici a sundá z ní moji fotografii.

Cože?

Zadkem se opře o kuchyňskou linku a prohlíží si ji.

Co to dělá?

Mám pocit, že se mi zastavil dech.

Pomalu si zajede rukou pod boxerky a vypadá to, jako by se tam hladil.

Vytřeštím oči.

Co to má kurva být?

Postaví sklenici s vínem na kuchyňský pult a zhasne hlavní světlo, takže místnost nyní osvětluje pouze lampa.

Moji momentku dál třímá v ruce a zmizí s ní na druhém konci chodby.

Co to sakra bylo?

Mám takový dojem, že pan Masters právě odešel do ložnice, aby si ho vyhonil u mojí fotky.

Ach.

Můj.

Bože.

Ťuk, ťuk.

Aniž bych otevřela oči, zamračím se a snažím se ten hluk ignorovat.

Pak to ale uslyším znovu. Klep, klep.

Co to je? Převalím se směrem ke dveřím a vidím, jak se pomalinku otevírají.

S vykulenýma očima se kvapně posadím.

Ze tmy přede mnou se vynoří pan Masters. „Moc se omlouvám, že vás obtěžuji, slečno Brielle,“ zašeptá. Voní, jako kdyby právě vylezl ze sprchy, a na sobě má nažehlený oblek. „Hledám Samuela.“ Pohledem zabloudí dolů, kde mi pod noční košilí volně visí prsa, a pak bleskurychle zvedne zrak zpět k mému obličejí, jako by ho samotného vyděsilo, co to udělal.

„Kde je?“ svažím čelo. „Ztratil se?“

„Tamhle je,“ zašeptá a ukáže rukou na lenošku.

Otočím se a v matném světle spatřím Samuela schouleného do klobíčka s jeho medvídkem. Údivem mi spadne brada. „Ale ne, co se stalo?“ zašeptám. Že by mě potřeboval a já to celé prospala?

„Nic,“ zamumlá pan Masters, zvedne Samuela a položí si synovu hlavu na statné rameno. „Bývá náměsíčný. Mrzí mě, že jsem vás vyrušil. Už se o něj postarám.“ Odejde z pokoje, zatímco mu jeho malý syn pokojně spí v náručí. Dveře se za nimi tiše zavaknou.

Lehnu si a v tichosti zírám do stropu. Chudáček malý. Přišel sem za mnou, a já jsem se ani nevzbudila. Do háje, nejspíš jsem ještě nahlas chrápala.

Co když se bál? Ach jo, je mi z toho teď úplně nanic.

Zhluboka vydechnu, posadím se na postel a zabořím hlavu do dlaní.

Musím se sebrat. Jestli mám mít toho kluka na starosti, nemůžu ho nechat, aby se po nocích sám takhle toulal.

To je tak osamělý, že hledal společnost u mě – úplně cizího člověka?

Zaplaví mě nevysvětlitelný smutek a najednou mám pocit, jako by mi na bedrech spočívala tíha celého světa. Chvilí se rozhlížím po pokoji a přemýšlím.

Nakonec se zvednu, zajdu si na záchod a pak přistoupím k oknu, abych roztáhla tlusté závěsy. Venku zrovna začíná svítat a nad pastvinami se převaluje bílá mlha.

Koutkem oka zachytím jakýsi pohyb, a když se tím směrem podívám, uvidím pana Masterse, jak míří ke garáži.

Na sobě má tmavý oblek a v ruce nese aktovku. Na okamžik zmizí, a když se znovu objeví, sedí ve svém porsche a uhání po příjezdové cestě pryč. Sleduju, jak se za ním dveře od garáže pomalu zavírají.

Odjel do práce.

Co to sakra nacvičuje?

Zrovna jsme našli jeho syna spát u mě na lenošce, a on ho jen tak hodí zpátky do postele a klidně si na zbytek dne vypadne. Kdo by něco takového udělal? Kašlu na to, půjdu ho zkontrolovat sama. Nejspíš nahoře brečí a je k smrti vyděšený. Zabednění chlapi. Proč nemají doprčíc sebemenší špetku empatie pro nikoho kromě sebe?

Vždyť je mu teprve osm, proboha!

Vydám se do hlavní části domu. Lampa v obývacím pokoji stále svítí a ve vzduchu jsou cítit vajíčka, která si pan Masters připravil k snídani. Rozhlédnu se kolem a pak vyrazím vzhůru po velkolepém schodišti.

No ale fakt, kam jsem se to kruci dostala? Jsem v baráku nějakého pitomého zazobaného frajírka a dělám si starosti o jeho dítě, na které on zjevně zvyšoka dlabě.

Rázně vystoupám do patra, беру schody po dvou. Když dorazím nahoru, najednou z té změny prostředí znervózním. Je to tu luxusní. Chodba je široká a měkký krémový koberec pod mýma nohama působí přepychovým dojmem. Na stěně visí obrovské zrcadlo. Zahlédnu se v něm a zhrozím se.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Pan Masters***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.